

# Gudarnas Spira



Andie Lindskog

# **Gudarnas spira**

**Andie Lindskog**



Copyright © Belvida Bell förlag 2021–2025

Omslag: Snezana Lindskog  
Illustrationer: Andie Lindskog

## Kapitel 7

Det var varmt och skönt vårväder. Ljuva blomdofter och muntert surrande humlor skapade en fläkt av välbehag. De gjorde sig ingen brådska på sin vandring mot Alteesjön där översteprästinnans dotters stuga skulle ligga. Deras småpratande ackompanjerades av småfåglarnas sång. Några mindre gårdar på åkrarna badade i värmande solljus. Vårsådden pågick som bäst. Hela landskapet andades en behaglig och välgörande frid. De kände sig väl till mods.

De hade bestämt sig för att söka upp översteprästinnans dotter först, och därefter uppsöka hästhandlaren under dagens andra hälft.

Alteesjön, som trots namnet var en tjärn, låg väl dold inne i skogen. I en glänta bara några hundratal steg från tjärnens östra strand låg ett litet hus inbäddat i en prunkande växtlighet. I en hage strax intill gick fem välnärda hästar och betade fridfullt. Bakom huset skymtade en lada av timmer. Intill den fanns en mindre stallbyggnad av sten med ett nylagt halmtak, och ett tätt buskage täckte stora delar av husets väggar. På en lina som var spänd mellan två blommande äppleträd hängde några klänningar och en del andra tydligt kvinnliga klädesplagg på tork i den varma förmiddagssolen. Så kanske hade de kommit rätt. Det tycktes å andra sidan inte finnas några andra hus i närheten.

”Ser väldigt välskött ut”, konstaterade Andor.

”Ja verkligen”, höll Tobin med. ”Kanske du kan uppvakta henne, så du får någon som håller ordning på dig”, la han till flinande.

Andor boxade till honom lätt på axeln.

”Du skulle väl behöva tio sådana kvinnor, om de skulle kunna hålla ordning på dig, som det ser ut i ditt hus”, svarade han skämtsamt.

Tobin låtsades bli förolämpad av Andors anmärkning och framhöll att det bara var för att han hade så mycket att göra utomhus som ordningen i huset blev lite eftersatt.

”Visst”, sa Andor. ”Mycket att göra utomhus ja ... som att fiska och dricka öl va?”

Det hördes ingenting inifrån huset efter Andors första knackning. Han stod stilla och lyssnade men kunde inte uppfatta några ljud, så han upprepade knackningen, men en aning hårdare. Men fortfarande inget resultat.

”Jag tittar på baksidan”, sa Tobin och gick runt huset medan Andor stod kvar vid dörren och knackade en tredje gång. Han tog av sig sin tunga packning och just som han böjde sig ner för att sätta ner den på trappsteget, hörde han en kvinnoröst bakom sig.

”Res dig sakta! Vänd dig inte om!”

Obehag spred sig inombords när han insåg att hon faktiskt kunnat röra sig fullkomligt ljudlöst in bakom honom.

”Stå kvar där du står! Rör dig inte!”

Tankarna virvlade i skallen på honom. Var hon beväpnad, och i så fall med vilken typ av vapen? Hur väl hanterade hon vapnet? En kvinna som bodde ensam så här i skogen borde nog också kunna försvara sig. Osäkerheten fick honom att välja lydnad.

”Vi söker ...”, började han.

”Vi?! Vilka vi?”

Under tiden hade Tobin hunnit runt huset. När han fick se kvinnan med svärdet i anfallsposition tänkte han bara på att han måste hjälpa sin hotade vän. Han smög tyst bakom kvinnan och riktade sitt spjut mot hennes rygg.

”Släpp svärdet kvinna!” uppmanade han sturskt. När Andor hörde sin vän kände han sig lättad och vände sig långsamt om.

Kvinnan blev uppenbart överraskad men stod kvar orörlig utan att sänka sitt svärd.

”Hörde du mig?!” upprepade Tobin med gäll röst och petade henne i ryggen med

spjutspetsen. "Släpp svärdet!"

"Det är nog bäst att du lyder honom, flicka lilla", sa Andor lite självsäkert. "Lägg nu ner svä..."

Innan han hann avsluta meningen snurrade kvinnan blixtnabbt runt, svingade med kraft och imponerande precision sitt svärd och klöv Tobins spjut på mitten.

"Vad ...?" var det enda han förvånat fick fram innan kvinnan fullbordade rörelsen, lyfte svärdet och svingade det på nytt så att det träffade med flatsidan i skallen på Tobin. Inte med full kraft, men med noga avvägd styrka tillräcklig för att få honom att falla till marken med en dov duns. Han såg fläckar dansa för ögonen och tyckte sig höra klockor som ringde i fjärran. Alltsammans var över på ett ögonblick.

Kvinnan tog några steg bakåt så att hon hade ögonkontakt med de båda männen. Alla glodde misstroget på varandra. Tobin satt kvar på marken och var fortfarande omtöcknad. Andor stod handfallen kvar på trappan och hade svårt att säga någonting. Framför honom stod en kvinna iförd ett par byxor som nådde strax nedanför knäna. Ett bälte om midjan markerade tydligt höfterna. Den oknäppa västen i samma material som byxorna över en ljus blus klädde henne. Blusen avslöjade precis tillräckligt mycket av barmen för att sinnet skulle tolka det ögat inte såg. Det mest fulländade i kvinnlig skönhet han någonsin sett. Kvinnan betraktade honom avvaktande med sina lätt sneda mörkblå ögon som ramades in av kolsvart hår. Hon stod kvar i anfallsposition med sitt långa svärd som solens strålar reflekterades i och kastade bländande reflexer omkring sig.

"Nå?" sa hon. "Vad var det ni sökte?"

"Sökte? Ähm... jo, alltså ...", började Andor fortfarande tagen av situationen och hennes bländande skönhet.

"Ja?"

"Jo, alltså saken är den ... eh... vi söker Kintara ... viktigt ärende."

"Jaha?! Vad vill ni mig?" undrade kvinnan.

"Ja, först skulle jag nog vilja be dig att sänka svärdet en aning", sa Andor. "Det gör mig lite nervös faktiskt."

Tveksamt och långsamt sänkte hon sitt svärd.

"Ja, vi är inte farliga", försäkrade Tobin buttert.

Kintara brast ut i ett pärlande skratt.

"Nej. Åtminstone inte du."

Andor kunde inte heller låta bli att skratta.

"Det är inte roligt", fräste Tobin. "Inte det minsta!"

"Nå, vad vill ni mig?" undrade Kintara och återtog en allvarligare min.

Andor förklarade deras ärende, att de blivit hänvisade till henne av trollkarlen Marvello och att de fått veta att översteprästinna var död. Han passade på att lite inställsamt beklaga sorgen. För ett ögonblick fick Kintara ett sorgset uttryck.

"Nåja, det är trots allt många år sedan min mor dog", sa hon.

Hennes anletsdrag lättade en aning när hon gav Andor en hastig blick.

"Kom så hjälper vi din kamrat in i huset och ser om hans sår", sa hon och tog Tobin i armen för att hjälpa honom upp. Tobin ruskade ilsket av sig hennes hand och reste sig småsvärande upp. Men så snart han kommit på fötter kände han hur det snurrade runt i skallen. Han höll på att falla igen.

"Du slog mig med full kraft", gnällde han.

"Visst inte!" svarade Kintara. "Gjorde jag det, vore du död nu."

Andor ingrep och tillsammans hjälptes de åt att få Tobin med in i huset.

Kintara fuktade en handduk i en spann och baddade den begynnande bulan på Tobins huvud. Hon beklagade att hon hade drämt svärdet i skallen på honom. Det handlade om rent självförsvar. Hon kunde ju faktiskt inte veta vilka de var. Tobins ilska dämpades efterhand, och när hon sedan serverade dem vars sin kopp varmt te, mjuknade han helt.

"Men förklara nu", började Kintara. "Vad är det för hjärta ni pratar om?"

"Ja, vi vet egentligen inte så mycket om det, mer än att det handlar om ett guldhjärta", sa Andor.

Kintara tryckte ena handen mot sitt bröst och såg misstänksamt på honom när han redogjorde för hur trollkarlen hemma i Forsthal hade förklarat vad han kände till om det här hjärtat. Hjärtat ansågs vara nödvändigt för att man skulle kunna finna övriga delar till den magiska Gudarnas spira.

"Det är jag som har hjärtat", sa Kintara. "Men jag lämnar det inte ifrån mig. Jag fick det i arv av min mor, och jag lovade på hennes dödsbädd att alltid bära det med mig."

"Vill du ha något i utbyte mot det? Vi kanske kan köpa det av dig", försökte Andor.

"Absolut inte."

"Men ... vad jag kan förstå måste vi ha det för att alls kunna komma vidare", invände Andor.

"I så fall får jag följa med er", klargjorde Kintara rättframt.

Andor höjde på ögonbrynen.

"Nä, det går inte", förkunnade han kort.

"Varför inte?"

"Nja, för att ... för att det nog inte är lämpligt."

"Ah, och du menar att en kvinna bara skulle vara till besvär?! Är det vad du vill ha sagt?"

Andor noterade hur hennes mörka ögon verkade om möjligt ännu mörkare.

"Alltså vår resa kan nog bli ganska farlig."

"... och en liten hjälplös jänta som jag skulle bara vara i vägen för er stora starka karlar?! Är det vad du menar?!" sa Kintara med uppenbar irritation i rösten.

Andor förstod att han var ute på hal is och funderade på hur han skulle slingra sig ur det här. Visst kunde hon kanske vara till hjälp, men risken var stor att hon mest skulle vara i vägen. Kanske var det heller inte Meutrinos avsikt att de skulle vara alltför många på den här resan. Följde hon med skulle han dessutom känna ett alltför stort ansvar för henne och därmed kanske inte kunna fullfölja sitt uppdrag på tillfredsställande vis.

"Vår trollkarl har sagt att vi inte får blanda in några utomstående i det här", sa Andor och tyckte att han därmed hade klarat situationen.

"Det har du ju redan misslyckats med", skrattade Kintara. "Jag kan ta vara på mig själv." tillade hon utan att vänta på någon vidare kommentar från Andor. Hon gestikulerade mot ytterdörren och fortsatte.

"Du ska veta att det jag gjorde där ute är mycket väl intränat. Min bror som är en erkänt duktig svärdsman har lärt mig."

Andor grubblade en stund, bad sedan om ursäkt och förklarade att han alls inte menade att hon skulle vara till besvär eller i vägen. Det var ju det här med att inte blanda in några utomstående, men han gissade att eftersom hon var innehavare av en viktig del till spiran, kunde hon väl knappast betraktas som en sådan.

"Och jag kan inte förmå dig att låta oss få hjärtat", frågade han lite osäkert.

"Nej!" svarade Kintara bestämt. "Du har faktiskt inget val. Vill du ha guldhjärtat får du ta med mig också. Annars blir det inget."

"Ja, då ser jag ingen annan råd än att ...", började Andor samtidigt som han gav Tobin en varnande blick. Du får följa med oss."

"Bra!" sa Kintara och log. "Då återstår bara en liten formsak."

"Vad då?!" undrade Andor lite avvaktande.

"Ja, om vi nu ska ut på resa tillsammans, och frågan är hur länge, så skulle det kanske underlätta om vi visste vad vi ska kalla varandra."

"Kalla varandra?" upprepade Andor.

"Ja, mitt namn är Kintara, och ni är ...?"

Andor bad om ursäkt för det förbiseendet.

"Mitt namn är Andor Karneno och det här är Tobin Arumin", sa han och tog artigt hennes hand. Helt oväntat spred sig en värme från hennes beröring. Andetaget senare drog hon förläget åt sig handen. Men Andor hann förnimma ilningen och sparade den i minnet.

"Jaha, och vart går nu resan", frågade hon samtidigt som hon tillfälligt vände bort blicken.

"Tja, säg det", mumlade Andor.

"Vad?! Ni letar efter Gudarnas mäktiga spira, men ni vet inte vart ni ska?"

Tobin flinade lite fånigt.

"Ja, nog är det lite konstigt va", medgav han.

"Vår trollkarl sa något om att hjärtat var nyckeln till övriga delar. Det skulle visa oss vägen", sa Andor.

Kintara drog sakta fram en läderrem hon hade kring halsen. I den satt ett stort hängsmycke i form av ett hjärta i skinande guld. Andor och Tobin stirrade andlöst på det skimrande föremålet, som enbart genom det lilla de kände till om spiran, fick dem att känna djup vördnad inför blotta åsynen av det.

"Är det ... det ... hjärtat vi söker?" stammade Andor trots att han förstod att det var det.

"Det här är hjärtat jag fick i arv av min mor", sa Kintara.

Hon tog av sig det och sträckte tveksamt fram det till Andor, som tog emot det med darrande händer.

"Det tycks som om det besitter vissa magiska krafter", sa hon. "Det har varnat mig för faror. En natt för nästan ett år sen vaknade jag av att guldhjärtat bultade och surrade, ett gulaktigt sken strålade ut från det. Jag kunde känna lukten av stickande brandrök."

Hon gjorde en paus.

"Det härjade ett oväder den natten. Blixten hade slagit ner i ladan, men tack vare att vi blev varnade i tid kunde min bror och jag släcka elden innan den hann sprida sig."

"Verkar vara ett användbart hjärta", sa Tobin.

"Ja", instämde Andor. "Det är ju alltid bra att bli förvarnad för faror."

Han vände och vred på hjärtat, vägde det i handen.

"Det står något inristat på baksidan", sa han.

"Ja, *Treudd sökes i mörker, mörker sökes i månens hemvist*", sa Kintara.

"Treudd?" upprepade Andor.

"En trekant", upplyste Tobin självsäkert.

Andor sneglade på honom.

"Det där visste jag också, men vad menas med treudd i det här sammanhanget?"

"Vet ni egentligen hur den här spiran ser ut?" undrade Kintara.

De båda männen skakade på huvudet.

"Kan det vara så att den del vi söker är trekantig?" fortsatte hon.

"Ja, så kan det kanske vara", instämde Andor. "Men vad menas med det andra? Månens hemvist?" Han gned sig för pannan.

"Vad står det för?"

"Vi ska kanske rådfråga trollkarlen här i Wyara? Han kanske kan förklara närmare." föreslog Andor.

"Så gör vi", avgjorde Kintara. "Vi söker upp Marvello och frågar honom. Jag föreslår att vi ger oss av direkt."

"Hoppas bara att han kan svara på det här", sa Andor en aning misstroget.

"Ja", log Kintara "det får vi hoppas, så vi vet vart vi egentligen ska bege oss."

## Kapitel 8

Med tvekan drog Kintara fram läderremmen som bar guldhjärtat kring hennes hals. Varsamt la hon det med baksidan upp på bordet framför trollkarlen Marvello. Han böjde sig fram och studerade det på nära håll.

"Så det är så det ser ut", sa han tyst.

Han såg upp på Kintara.

"Arv efter den fina Chamarita?"

"Min mor", bekräftade hon och nickade.

Trollkarlen tog upp hjärtat, höll det varligt i sin hand.

"Du är medveten om vad det här är, eller hur?"

"Ja, jag tror det", sa Kintara med låg röst.

Marvello gick bort till ett litet skåp längst in i rummet och började rota runt bland sakerna i det. Efter en stunds sökande fick han fram en liten skinnpåse.

Tillbaka vid bordet tömde han ut innehållet. Ur påsen ramlade en liten röd rubin. De tre stod stilla och följde skeptiskt trollkarlens förehavanden. Han tog den lilla ädelstenen och tryckte beslutsamt fast den i en liten urholkning i hjärtat, som ingen av dem hade uppfattat fanns där.

"Så där", muttrade han. "Nu ska vi se."

Han gick bort och drog för gardinerna för fönstren, varpå han stegade bort till den öppna spisen. Med hjälp av en eldgaffel la han in hjärtat på glödbädden.

"Vad gör du?!" utbrast Kintara förskräckt, men trollkarlen hejdade henne med en åtbörd.

Efter en kort stund tilltog glöden. En liten låga slog upp kring hjärtat och fyllde rummet med ett kraftigt rött ljussken. Samtidigt lyfte hjärtat sakta och tycktes bli hängande fritt några fingersbredder från glödbädden medan det långsamt roterade. I ljusskenet förtätades röken från elden till en illusion av ett stavliknande föremål med ett hjärta inramat i en triangel i toppen. Bilden hängde kvar några ögonblick för att sedan långsamt lösas upp och försvinna inför deras förvånade blickar. I samma stund försvann också det röda ljusskenet och hjärtat landade åter på glödbädden. Marvello såg på dem och nickade med en belåten min.

"Minsann", sa han med vördnadsfull röst. "Det är det rätta hjärtat."

Han tog beslutsamt ut det ur elden och gav det hastigt till Kintara, som överrumplad ryggade tillbaka i tron att hon skulle bränna sina händer på det glödheta föremålet. Men till hennes förvåning var det knappt ens ljummet.

"Men vad betyder inskriptionen?" undrade hon.

"Låt mig se", sa trollkarlen och bad att få tillbaka hjärtat. Han drog ifrån gardinerna och höll upp det i solljuset som sken in genom fönstren, och läste.

"Treudd sökes i mörker, mörker sökes i månens hemvist", mumlade han varpå han åter la ner föremålet på bordet. Han såg forskande på dem.

"Besitter någon av er kunskaper i gammelhthariska?" undrade han.

Alla tre skakade unisont sina huvuden.

"Nä, det är klart", mumlade han. "Det är ju några år sen man slutade tala det, kanske fyrahundra år eller så."

Han sträckte på sig och kikade på dem.

"På den tiden sa man 'luna' om månen", förklarade trollkarlen. "Stad hette 'reth' på gammelhthariska."

Tobin sken upp.

"Lunareth!" utbrast han och kunde inte dölja en viss stolthet när han noterade trollkarlens nickande, och förstod att han hade rätt.

"Men vad menas med treudd?" undrade Andor.

"Du såg bilden som visades i elden", svarade Marvello. "Hjärtat satt i en triangel."

Trollkarlen överräckte dyrgripen till Kintara.

"Så vad vi kan sluta oss till är, förmodar jag, att ni ska söka efter ett triangelformat föremål."

Andor såg hjälplöst på honom.

"Var?"

"Gamle kungens riksmarskalk bor ju i Lunareth. Eftersom han varit i lång och trogen tjänst hos kungen antar jag att det är honom ni ska besöka. Förhoppningsvis kan han berätta en del."

"Betyder det att vi måste bege oss till Lunareth nu?" undrade Tobin misstroget.

"Så måste det bli. Behåll rubinen. Den behövs, men håll alla delarna åtskilda", sa Marvello samtidigt som han skärskådade dem.

"Säg mig", sa han eftertänksamt, "de här vapnen ni bär, är ni väl förtrogna med hur de används?"

Andor såg lite undrande på honom.

"Ja, jag vet att ni båda är jägare och som sådana har man normalt inte någon större erfarenhet av att hantera svärd."

"Jag måste nog erkänna att vi är bättre på pil och spjut", sa Andor. Tobin nickade medhållande.

"Synd att min bror inte är hemma. Han hade kunnat lära er tekniken fullständigt", sa Kintara. "Men jag kan nog lära er grunderna åtminstone."

Marvello såg allvarligt på henne.

"Det är bra Kintara. Jag ger er tre dagar. Sen måste ni ge er av."

"Jag ska göra vad jag kan", lovade Kintara.

"Vi är nöjda med vad vi kan lära oss", inflikade Tobin. "Som det är nu ska vi väl vara glada att vi vet vilken del av svärdet man ska akta sig för."

Kintaras pärlande skratt fick de båda männen att också brista ut i skratt.

"Vi börjar träna i morgon, men jag varnar er för att det kan bli en del blåmärken under tiden."

"Det börjar man ju bli van vid", suckade Tobin.

Marvello nickade belåtet, men höjde ett varnande finger.

"Kom bara ihåg, vakta varje del till spiran ni kommer över med era egna liv. Om Khatzu någonsin får reda på att ni har någon av delarna till Gudarnas spira, kommer han göra allt för att hitta er."